

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované č. j. 1485/09 ze dne 3. 7. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 311/2009 - 35 ze dne 12. prosince 2013,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal správní žalobu proti shora označenému rozhodnutí České advokátní komory, jímž bylo zrušeno určení advokáta žalobci za účelem zastupování v řízení před Ústavním soudem pro neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce, a domáhal se jeho zrušení. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) správní žalobu v návěti označeným rozsudkem pro nedůvodnost zamítl; odkázal přitom na § 20 odst. 2 zákona o advokacii, podle něhož advokát je oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost. K takové situaci došlo právě v případě žalobce; žalobce se na výzvu určeného advokáta odmítl s ním setkat, vyhradil si toliko písemný styk, zaslal mu jím sepsanou a již podanou ústavní stížnost s tím, že mu určený advokát má ve stanovené lhůtě sdělit námítky k ústavní stížnosti a že teprve poté obdrží plnou moc, resp. že žalobce určenému advokátu nedovolí zasahovat do znění ústavní stížnosti a zastupování bude ryze formální.

[2] Proti tomuto rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) podal žalobce dne 21. 1. 2014 u Nejvyššího správního soudu návrh označený jako kasační stížnost, v níž způsobem sobě charakteristickým namítal, že napadený rozsudek je „hrubě nesoudný“, „ústavně-nekonformní“, „neomluvitelný“, „tristní“, „hrubě arogantní“ a „svévolný“, jinde „stupidní“

či „překračující všechny meze“ atp. Lze tedy říci, že obsahem kasační stížnosti je stručně řečeno nesouhlas s napadeným rozsudkem městského soudu pro rozpor se zákonem [§ 103 odst. 1. písm. a) soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“].

[3] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012-11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012-13).

[4] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni podání kasační stížnosti celkem 1016 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů; jen proti České advokátní komoře v souvislosti s určováním advokátů podal stěžovatel stovky žalob, resp. kasačních stížností. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012-10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[5] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – skutková zjištění jsou nesporná a aplikované ustanovení § 20 odst. 2 zákona o advokacii jednoznačné – a kasační stížnost je tak zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012-13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012-22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[6] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup byl se opakovat i v posuzované věci.

[7] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[8] Obdobný postup již opakovaně zvolil i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti stěžovatele proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

[9] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. února 2014

6 As 13/2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu